Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj V. | V srédo 30. rožniga cveta 1847. | List 26.

Sprememba.

Pozdravim vas ptičce!
Ki 'z daljne dežéle
Ste k nam perletéle.
Ko toljk' preletíte
Še meni odkríte:
Kaj vidíle ste!

Povejte mi ptičce!
Kje rožce rastejo,
Ki zmiram cvetejo? —
Krog cvetje se vidi,
Pa kmalo ga spridi
Vročina in mraz.

Povejte mi ptičce!
Kje sonce li sije,
De oblak ga ne krije? —
Po hudim viharji
Naj lepši so žarji,
Je dan pa je noč!

Povejte mi ptičce!
Kje radost stanuje,
Nihče ne žaluje? —
Veselja je dosti,
Pa več še britkosti, —
Je smeh pa je jok!

Povejte mi ptičce!
Na kterim li mesti
Prijatli so zvesti? —
Je zvestih pač malo,
Zmed dvajset goljfalo
Devetnajst te bo!

Povejte mi ptičce!
U kterim li kraji
Je sreča nar raji? —
O sreča je sitna,
Še práv stanovitna,
Nikolj ni bilà.

O ptičce preljube!
Kot ve, tud mi gremo,
Postati ne smemo; —
Nikomur ostaja
Na svet' se ne daja,
Spreminja se vse!

J. Hašnik.

Pasja stekljína.

(Konec.)

Kar bolnikovo hrano tiče, naj bo njegovo življenje po tem rédu le: jé in pije naj manj od prejšne svoje navade, mesá nič ali pa clo malo, nič vina, ne sroviga, ne žganiga; nič jesti ali piti močniga ali odišaniga, ali suhiga prekajeniga. Vživa naj sók, mesno juho, zelenjavo, kuhano sadje, móčnik, močnate jedila; pije naj okisano kuhano vodó ali ječmenovo ali ovseno, siradko, pinjenic, ali pa pol mléka pol vode; premožnik naj si postreže in pije lemonado, to je, med vodo stlačen lemonov sok ocukran. Ne preveč odevati ga, ne mu pečí prekuriti in prepáliti, ne presiliti se s hojo ali s težkimi mislimi, ne si pregrévati kervi. Proč skerbi, žalost, kes, in pa vso tarnjo! Pogúm in serce mu vdihajte, obetajte mu: živ, zdrav, in terden boš vse svoje dni; le zaupaj in ravnaj, kakor ti svetvajo.

Dlako stékliga psa na rano pokládati in obézovati, je prazna vraža. Ga boš iskal, de še tebe ugrizne? Praznota so vsi prevražni pomogleji, vse puče in marnje. Kaj le praznota, še škoda so: lenobijo in zamudajo pravo pomoč. Vrata in duri jim zalušite vsim, ki se ponujajo in silijo ugriznjenca zdraviti s skrivnimi, in skrivno razumnimi pomočmi, ki preproste ljudí za nós vodijo, in zavérajo zdraviti po pravi naklombi. Pomagali so skrivnostarji, de se Bogu usmili! de so bolnika zamudili, de so pravih zdravil slepi bili, de so oterdovratili bolnike, skušnjo zaničevali, in šli nesrečniki pod černo zemljo.

Je pa ugriznjenic ostéklil, je malo upanja z njim, otéti ga. Vunder delajte z njim prijazno, ljubeznjivo in po človeško; lepo se varvajte, de vas ne ugrizne, ne oslini. Po zverinsko bi bilo, ga zdaj v nar zlejši nadlogi zapušati, mu življenje kratiti, ga tako rekoč moriti. Ravnajte z njim práv po besédah zdravnikovih, ne silite ga s pijačo, ne peklíte ga z vodó, ne togotíte ga, pustite ga vsaj per miru umreti. — Merliča pokopajte po postavah globoko. Kar je oslinil, oskrunil, jédel, pil, k ustam nesel, okervavil, opótil, opljuval, posteljo, žlice, driskljino cevko, vse zatríte in sožgíte, če ima malo vrednosti; če je pa kaj vredno, z vrelim lugam dobro umite; hišni pod, kjer je ležal, oskoblajte, z močnim lugam pomite; zidano steno pobelíte, opljunke ostergajte, in zid spet ometajte; lesnino pa po kužno osnažite. O vsim tem pa naj se vsak varova, dotakniti se z golim poltam oslinkov še tako suhih, in vse oskrumbe. Stékljíne strup — učila je skušnja — obderži dolgo časa svojo strupovitost. Človek zdrave kože po stékljencu opljuvan, oslinjen, okervovljen, ošterknjen umiva naj se per ti priči z jesiham ali lugam ali s scavnico, kar mu je pred rokami, terdno naj se opêre, in otare, in osuší. Ga je pa zadelo kaj na kako rano, hromoto, hrasto, garjo, ogerc, prask; naj vse takó ravná, kakor smo od stekliga ugrizka rekli.

Kako se kaj po Slovenskim letina kaže?

Bodi Bogu zahvaljeno! práv dobro; po nogradih, njivah in travnikih se je le veselje sprehajati; tako lepo vse stojí. Le rèží nam je sèmtertje precej čez zimo po-

tonílo, ali zmerznilo, marsikje je čez dva semena ne bo; vse drugo je pa silno lepo. Sadja in sená ne bo ravno obilno; korún pa do zdej ne more nič lepši biti ko je: če pozneje vjima čez-nj ne pride, bo žito zopet dober kup. — Turšica se pràv dobro obnaša; le to je škoda, de nekteri kmetovavci na majhnim koscu hočejo vse imeti, in turšico pregosto pušajo, in narmanjši prostorček še s fižolam, bučami i. t. d. napolnijo: tako mora turšica kilova ostati, če bi bilo še tako dobro leto za njo. Ko bi jo le hotli še popipati, kar je je preveč! Ravno tako se zagledajo tudi zélniki, v kterih so sadíke ena pri drugi; ne bodo iméli v jeseni druziga ko zelene vehute; posebno, kér jih bodo po Šent-Annim že obérali, namesti jih pri miru pustiti do mesca kimovca in po tem le véhe za svinje obirati, ki se rumenijo. Tako si ljudjé sami veliko stratijo, in slabo letino naredijo, de si jim je dobrotljivi Bog dobro namenil. —

Pregled
rodovitnih in nerodovitnih zemljiš po vsih estrajskih deželah.

Dežele.	Rodovitne zemlje,					Nerodovitne zemlje,
	Njiv,	Vinogradov,	Senožet in vertov,	Pašnikov,	Gojzdov,	
	imaoralov.					
Spodnji Estrajh . . .	1,399,910	80,153	447,758	251,347	1,122,285	136,573
Zgornji Estrajh . . .	850,578	27	509,227	446,683	1,096,708	425,019
Štajarsko	727,386	54,644	455,504	597,794	1,761,667	309,270
Koroško in Krajnsko .	477,492	16,814	556,973	768,846	1,528,942	194,079
Primorsko	245,738	26,132	163,019	520,866	325,479 1)	109,609
Tirolsko	260,186	39,791	462,524	794,012	1,604,970 2)	1,839,707
Česko	3,890,812	4,007	948,504	611,527	2,316,253	1,246,687
Marsko in Sležko . . .	2,362,630	26,383	405,914	460,025	1,320,491	190,423
Poljsko	5,804,114	30	2,046,306	1,366,878	4,239,661	2,155,143
Dalmacia	275,894	111,987	23,280	1,034,676	698,016 3)	79,137
Lombarško	1,453,633 4)	60,456	417,805	421,677	725,622 5)	671,687
Beneško	1,597,251 6)	38,603	526,933	537,411	472,132 7)	977,530
Granica	1,495,308	48,373	855,637	789,699	2,149,819	1,491,164
Ogersko	14,455,872	1,120,331	3,165,410	3,186,779	11,162,481	6,536,427
Erdeljsko	1,286,398	101,963	620,000	620,000	4,500,000	3,419,514
Skupej .	36,583,202	1,729,694	11,604,794	12,403,220	35,024,526	19,781,969

1) Razun tega tudi 8,233 oralov oljnikov in 488 oralov pa lorbarjevih in kostanjevih gojsdov.
2) „ „ „ 125 „ „ 4254 „ „ „ „ „ „
3) „ „ „ 1,938 „ „
4) „ „ „ 70,574 „ rajževiga polja.
5) „ „ „ 2,470 „ oljnikov in 52,496 oralov lorbarjevih in kostanjevih gojsdov.
6) z „ „ 40,867 „ rajževiga polja.
7) „ „ „ 4,976 „ oljnikov in 13,572 oralov lorbarjevih in kostanjevih gojsdov.

Zvezdoslovje.
(Dalje.)
7. §. *Luna.*

Ako bi se dali naši radovedni bravci za nekoliko časa od vsiga pozemeljskiga odtergati, bi jih hotli z radostjo v višji stvarjenje — pa le v mislih — povzdigniti, jim nar lepši dela Božje pokazati, in jim jih — pa le s človeško besedo — dopovedati. Pervo, nar bližji in stanovitno, kar so naši spredniki že pred več tavžent leti na nebu vidili, in kar tudi mi vidimo, je luna. Luna je 50 krat manjši od zemlje, to je, če bi se zemlja dala na 50 enacih kosov razkrojiti, bi se dobilo iz nje blaga ravno za 50 lun. Luna je 51000 milj — včasi malo več ali malo menj — od zemlje oddaljena. Kar to in vse druge nebne daljave vtiče, moramo svojim dragim bravcam enkrat za vselej povedati, de so tó učenim popolnama prepričane resnice; ako bi tó ne bilo, bi ne mogli nikakor dneva, ure in minute oznaniti, kdaj de bo luna pred sonce prišla, in ga nam zakrila, de bi mraknilo, ali kdaj, de bo zemeljna senca na luno padla, de bi ta mraknila, in kakó dolgo, de bo to terpelo.

Luna je sama na sebi tamna; dobí svojo svitlobo kot zemlja le od sonca, je je tedej tudi, kér je krogla, vselej le polovica svitle. V daljavi 51000 milj teče luna v od dveh straní nekoliko stisnjenim kolobárji — v elipsi — okoli zemlje, in dokončá svoj ték v 27 dneh in 8 urah. Če imamo tedej sonce za herbtam in luno nasproti pred očmí, jo bomo vidili vso svitlo, in tù ji pravimo: polna luna ali šip; če je sonce pred očmí, luna pa tudi, jo bomo vidili od zadej, tedej tamno, in ji rečemo: mlaj; naj bo sonce pred očmí, luna pa na levi, ji pravimo: pervi krajic; če bi pa bila na desni, ji rečemo: zadnji krajic. Kakor gré luna v okrogu okoli zemlje, de jo več ali menj svitle vidimo, po tem ji tudi mnoge imena dajemo. Vsih tih prikazkov bi ne bilo, če bi sonce polovice lune ne razsvitlovalo, in če bi se luna v kolobárji okoli zemlje ne vertéla. Kakor nam sveti luna ponoči, razsvetljuje tudi zemlja nekoliko luno na nje tamni strani, de, akoravno od sonca ne razsvetljene, je vender nekoliko viditi zamoremo.

Kér je luna v svojim teku zmirej z enako stranjo proti zemlji obernjena, ni bilo še človeku dano viditi, kakošna de je od druge straní. Ko takó svoj ték okoli zemlje dokončá, se vender enkrat v 27 dneh in 8 urah osuče ali okoli sebe oberne; zakaj tudi tí, ko bi zmirej proti enimu človeku obernjen okoli in okoli njega postransko prišel, bi se med tem enkrat overtil. Kér se luna v 27 dneh in 8 urah le enkrat okoli in okoli oberne, je dan na nji malo de ne za 15 naših dni dolg; ravno takó tudi noč. Luna ima tedej trojni ték, narpred se vertí okoli svoje podvózi počasi, de se v 27 dneh in 8 urah po enkrat osuče; drugič teče v ko-

lobárji okoli zemlje, in dokončá vselej tá svoj ték v 27 dneh in 8 urah; in tretjič teče z zemljo vred okoli sonca in dopernese z njo vred ta ték v enim našim létu, ali v 365 dneh in 5 minutah.

Luna je domá, je naša, in ima z zemljo vred le eno težo v primeri s soncam in z vsimi druzimi zvezdami na nebu; — je z zemljo v velicih, mende ne še čisto razumljenih zavezah. Kakor zemlja luno, vleče tudi luna, pa z veliko manji močjo zemljo na-se; torej se morje naravnost pod luno nekoliko v kópo vzdiguje. Kér se pa zemlja berž vertí, luna tudi v svojim téku naprej hití, je očitno, de se taka kópa morja hip na hip na drugim kraji sveta nareja, in de morje od enih krajev vkup léze se pod luno vzdigniti, in de v kópo vzdignjeno zopet saksebi léze, de ni tedej nikoli pri miru, de zmirej rase in vpada, kar se na vsih morskih bregóvih dobro pozná, in de, kér se zmirej giblje, se ne more nikdar vsmeraditi.

Kakor morje, se tudi podnebni zrak — in kér je 800 krat ložji od vode — še v višji kópo kot morje naravnost pod luno vzdiguje, in potem tudi razlezuje; torej pričakujejo zlasti ob mlajih in krajcih vremenskih prememb; dostikrat se ob tacih časih vreme spremení, velikrat pa tudi ne; zakaj večkrat je po 6 ali še več tednov mokro, ali pa tudi suho, brez vse premembe. Takó je tudi dobro znano, de luna ob mlajih mnogim ljudém kri bolj v možgane vzdiguje v njih veliko zabávo. De bi se pa setev, košnja ali druge kmetijske dela ob enih lunah bolj ko ob druzih sponašale, tega ni v več tavžent letih še nihče na tanjko prepričati mogel; umni kmetovavci gledajo pri svojih delih le na létni čas, na vreme, sílo in potrebo dela, in se drugim, ki za take rečí na luno pazijo, posmehujejo.

Že s prostimi očmí se vidi luna gerbasta, z okrepčanimi pa razločijo učeni na nji prav na tanjko gore, hribe, dolíne, planjave i. t. d. Na luni se najdejo višji gore kot na zemlji; na tavžente imajo že učeni razločenih in imenovanih gor, hribov, dolín i. t. d. na luni. Gosp. Gruithuisen, sloveči učenik zvezdoslovja na visokim učilišu v Minihih, pravi v svojih knjigah (Naturgeschichte des gestirnten Himmels), de vso svojo skerb in pazljivost ima že čez 40 lét na luno obernjeno in de je z vsimi kraji, gorami in deželami na luni veliko bolj soznanjen, kot na zemlji. De bi na luni umne stvarí in druge živali — pa vse primerjene luninim okolistavam — lahko živele, in se svojiga stvarnika, in svojiga življenja veselile, nad tem, kar so že nekteri Greki pred Kristusam mislili, ni ne nar manjši dvombe.

(Dalje sledí.)

Velki zbor

c. k. Ljubljanske kmetijske družbe 20. dan veliciga travna.

(Dalje.)

Zastran lanjske gnjilobe krompirja je bilo vse to na znanje dano, kar je odborstvo kmetijske družbe storilo, de bi kmetovavci v ti reči bolj podučeni bili in de bi s saditvijo krompirja bolj skerbno ravnali. Če ravno natora in vzroki krompirjeve bolezni še niso natanjko spoznani, je vunder treba, de se vsi kmetje sploh po tistih vodílih ravnajo, ktere so nar bolj poterjene, in ktere smo v Novicah svojim bravcam že davnej razložili. Gospóda Moro in Lanner iz Koroškiga sta pri pomenkih od krompirjeve bolezni rekla, de so jima skušnje razodele, de se z velikim pridam dajo tudi kalí in mlado krompirjevo zeliše (kakor smo v 21. pisali) saditi, in de se takó veliko več pridelka pridobí; kar bi utegnilo v potrebi, kadar semena zmanjkuje, kmetovavcam dobro služiti. — Presvitli Nadvojvoda so pri ti priliki obljubili praviga amerikanskiga krompirja kmetijski družbi podariti, ki so ga iz tistih krajev naročili, kjer je krompir domá. —

Rejo lanú in konoplje na vikši stopnjo povzgidniti, in de bi se sploh boljši pripravljanje prediva po vsih cesarskih deželah vpeljalo, se bojo nekteri umni možje po cesarskim ukazu na Nemško in Belgijansko podali, kjer je reja lanú in pripravljanje prediva na nar viši stopnji popolnosti. Kar bojo ti možjé zvedli in za naše kraje dobriga spoznali, bojo — po besedah presvitliga Nadvojvoda — potem tudi nam na znanje dali.

Od Českih kolovratov, nar boljših med vsimi za naše kmetovavce, je bilo povedano, de se od leta do leta zmirej bolj po deželi širijo, in de jih je sam Ljubljanski mojster Unglert že okoli 352 prodal. Češki kolovrat mora pa biti dobro in v vsih rečeh natanjko napravljen; potem gré pa kot ura, in da nar več in nar lepši tanjčice. Unglert je pervi mojster českih kolovratov; le škoda, de še ni mogel njih cene ponižati, de bi si tudi menj premožni kmet mogel Čeha v hišo postaviti!

Novice grejo zmirej bolj med ljudstvo. Začeli smo jih bili v začetku z 600 natiski, zdej pa jih je že 1451, brez tistih, ki jih družba brez plačila mnogim kmetijskim družbam, v zaméno vredništvam slovanskih časopisov i. t. d. dajè. — Od imenovanih 1451 natiskov jih ostane na Krajnskim 702, na Štajarsko jih gré 381, na Teržaško in Goriško 196, na Koroško 101, na Hrovaško in Dalmatinsko 39, nekteri na Dunaj, na Marsko, v Prago, na Ogersko, v Benetke, v Milano, v Belgrad i. t. d.; 2 iztisa gresta v Ameriko. — Iz tega pregleda se vidi, de razun Krajnskiga jih nar več gré na Štajarsko in sicer več ko četertína vsih. Pri ti priložnosti se je zahvalila kmetijska družba presvitlimu Najvojvodu Janezu, ki so bili pervi pomočnik slovenskih Novic, in ki so jih tudi pri tem zboru pohvalili, rekoč: „Die Novice sind ein wirklich recht gutes Blatt“ to je „Novice so v resnici prav dobre.“ Taka hvala je veliko veliko vredna! Zahvalila se je kmetijska družba potem tudi vsim pričijočim in nepričijočim pisavcam in podpornikam Novic in se je s posebno hvalo spomnila velicih zaslug gosp. fajmoštra Vertovca, ki Slovencam v svoji kemíi tavžent in tavžent vsakimu človeku potrebnih vednost razlagujejo in se v tem obširnim delu ne le na vse straní učeniga možá, temuč tudi nar pridnišiga in nar koristnišiga krajnskiga pisavca in ljudskiga učenika skazujejo.

Na dalje je zbor sklenil, de naj se družbine zemljiša poleg Cesarskiga grabna in pa na Ljubljanskim močirji prodajo, in pohištvo na družbinim vertu na Poljanah popravi.

Ko je bilo še na znanje dano, de je krajnska kmetijska družba 147 gold. za spominik imenitniga nemškiga kmetovavca, rajnciga gosp. Thaera nabrala in nabrani denár v Gradec poslala, — in de je namesto rajnciga gosp. Petra Leskovica, gosp. Andrej Brus za družbiniga uradnika izvoljen, je Dr. Bleiweis sklenil oznanila družbiniga odborstva.

(Dalje sledí.)

Spominki na Gorensko.

(Dalje.)

Jurja, našiga tudi v Ljubljani v gospôskih hišah dobro znaniga krajnskiga pevca, sva tukaj našla, ki je v Petrankini hiši kakor domá, in to mi je toliko ljubši bilo, kér sim želel, de bi moj Dunajčan tudi naše krajnske pesmi slišal, od kterih lepôte je že tolikanj v Dunajskih Novicah bral. — Kakó zlo so mu dopadle vesele in mile — mi bojo bravci na besedo verjeli, če jim le povém, de mu jih je mogel Juri skorej neprenehama v eno mero péti. Požencanova: „Alo v Ljubljano,

fantje vi z mano“ mu je zmed veselih, zmed milih pa ena Potočnikovih iz „Slave Marije“ nar bolj dopadla, tudi Potočnikoviga „Planinarja“ se ni mogel dosti naslišati; vsi slovenski napevi (viže) sploh pa so mu zavoljo miliga duha, s kterim močno v serce poslušavca segajo, kar zlo dopadli. Pa ga res tudi ni večiga veselja, kakor ob svitli tihi noči po Jezeru se voziti in Jurja z Janezam in še s kakima dvema pevcama vred domače pesmi péti poslušati. Naj tega veselja nihče ne zamudí, ki na Jezero pride!

Drugi dan zgodej sva se peljala po jezeru na Blejski grad in v cerkvico Matere Božje —

»Tjè na otók z valóvami obdáni,
V danášnjih dnévih bóžjo pót Maríje;
V dnu zád stojé snežnikov velikáni,
Poljá, ki spréd se sprósti, lepotíje
Ti káže Bléski grad na lévi stráni,
Na désni gríčik se za gríčam skríje.
Dežéla krájnska nima lèpš'ga krája,
Ko je z okóljšno tá, podóba rája!

Resnico teh besed našiga pevca Prešerna mi je moj Dunajčan, vès ginjen, poterdil. Prijazni oskerbnik Blejske grajšine, gosp. Mertlič nam je razkazal vse poslopja stariga gradú, od kodar je pogled krog in krog zares nebeški! — Ravno taka se je godíla mojimu Dunajčanu na otoku, kjer cerkev device Maríje stojí; — ni se mogel nagledati rajskiga kraja. Cerkvica je kej prijazna in lepa; — ravno je k sv. maši pozvonílo. Z veliko pobožnostjo bi bila tudi mi dva na tem presvetim mestu molíla, ko bi nas ne bile dve rečí vedno motíle: orglar na koru in pa strèžnik (ministrant) pri sv. maši.

V eno mero so bučale orgle, kakor de bi bili vsi mehovi spušeni bili, in brez postanjka je orglar vedno in na vès glas le eno gonil. Med povzdigvanjem, sim mislil, bo vunder kàj prenehal, de se bojo ušesa spočíle — pa tudi ne! Ta orglar gotovo ni bral, kar gosp. Majer v svoji cerkveni pesmarici *) (ki bi jo mogel vsak orglar imeti) tako lepo in razložno od petja in orglanja v cerkvi pišejo, rekoč: „orgle naj rahlo (piano) pojó; rahlejši je, lepši je! sicer vse petje poderó; še pevec sam sebe ne sliši“ i. t. d. — Zakaj ni Juri orglar v ti cerkvi, ki je tolikanj obiskana od domačih in ptujih ljudí; on, ki vse druge orglarje pod koš dene?! — Drugo, kar se je nama posebno nespodobno zdélo, je bilo, de je strežnik pri sv. maši v golih srajčjih rokavih gospodu mašniku stregel. — Pri takim sv. opravilu se spodobi, de je tudi ministrant, čeravno ne v cerkveni obleki, saj vès oblečen: to terja čast, ki smo jo Bogú in službi Božji dolžni. Kmet ima pruštof, gosposki pa suknjo, de jo oblečeta, kader gresta po opravku od hiše; javalne jih bojo pustili, ko bi hotla v golih rokavih h kakimu velikimu gospodu iti; — ali sv. maša ni nar vikši, nar svetejši opravilo? Pri možkih ostane srajca, naj bo še tako čedna, vedno le spodnja obleka, enaka spodnjim hlačam; s spodnjo obleko se pa ne spodobi k oltarju stopiti. Mojimu Dunajčanu, ki še nikjer kaj taciga ni vidil, se je ministrant v srajci kaj smešen in nespodoben zdel! — Naj bojo ti prijazni opomíni vsim tistim cerkovnikam (mežnarjam) rečeni, kteri samí ali kterih otroci ali hlapci Klančnikoviga „napeljevanja k lepimu zaderžanju in pobožnimu življenju“ niso brali.

(Dalje sledí.)

Vunajne novice.

9. dan pretečeniga mesca — pripoveduje Graški časopis Stiria — je bila v neki večerni fantovski šoli blizo cerkve sv. Petra v Rimu delitva daril pridnim šolarjam, kar prideta dva v plajše zavita gospóda v šolo, in se vsedeta med druge tù pričijoče poslušavce. Noben ju ni porajtal, in že je hotel šolski vodja delitvo daril s pregovoram začeti, kar je eden pričijočih zapazil, de nepoznana gospoda sta svéti Oče Papež in njih tajnik, kardinal Pikolomini! Kdo more popisati začudenje in veselje, kteriga so učeniki in učenčki na ves glas zdej naznanje dali, de so jim sveti Oče Papež toliko čast skazali! Vse je hrepenelo svetimu Očetu — kterimu so clo male šole pri sercu — roke, noge in plajš kušniti, takó de so učeniki dosti opraviti imeli, veselo družinico k pokoju spraviti. Svéti Oče so s prijazno besedo potem nagovorili učence in jih k zmirej veči pridnosti spodbodli; učenike pa so pohvalili. Na zadnje so podarili učenikam zlate, učencam pa sreberne svetinje. — Bog daj srečno vladarstvo tacimu Papežu veliko veliko let! —

V Ljubljanskim ilirskim listu smo brali, de je naš domorodni misijonar v Afriki, gosp. Ignaci Knobleher, iz svete dežele zopet v Aleksandrijo nazaj prišel in de bo tù do druge polovice tekočiga mesca ostal, od koder se misli potem skozi Egipt in Nubijo dalje podati.

Zlate bukve.

Anton Gerkman, po domače Stele, iz Kamnika je s pomočjo Jožefa Tevča 24. dan Kozoperska lanjskiga leta iz dereče Bistrice rešil Antona Fröhliha, po domače Jamabirta, ki bi bil brez te pomoči utonil. Po oznanilu Ljubljanske kresije od 16. tekočiga mesca je dobil zató Anton Gerkman, ki je po utonjenca v vodo skočil navadno darilo 25 gold., Jožef Tevč pa očitno pohvalo deželniga vladarstva. — Mi pa zapišemo imena obéh v zlate bukve.

Urno, kaj noviga?

(V Lincu) se že konjsko mesó na prodaj dobiva. Poglavarstvo zgorne avstrijanske dežele je prodajo po navadnih navadah dovolilo; funt veljá 2 ali 2 kr. in pol.

(Od gada pičen otrok) je v Radolški komisíi na Gorenskim unidan umerl.

(Velki zbor Goriške kmetijske družbe) je bil 7. dan tega mesca. Presvitli Nadvojvoda Janez so bili pričijoči, zató se je čez 100 udov skupej zbralo.

Popravik.

V „hvaležnim spominu“ poslednjiga lista v 4. verstici 15. reda namest blagodanja bêri blagodarja.

Vganjka zastavice v poslednjim listu je:
Zató, kér je njegova lastna mati.

Današnjimu listu je perdjan 11. dokladni list — in pa trinajsti del kemíje.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 26. Rožniga cveta.		V Krajnju 21. Rožniga cveta.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	3	17	3	25
1 » » banaške	3	20	3	38
1 » Turšice	2	12	2	18
1 » Soršice	2	52	—	—
1 » Rèži	2	36	2	38
1 » Ječmena	1	47	1	50
1 » Prosa	1	53	2	1
1 » Ajde	1	51	1	50
1 » Ovsa	1	4	1	13

*) Pesmarica cerkevna od gosp. M. Majerja se dobí povsod za 24 krajc.; napevi (viže) za orgle k pesmarici pa veljajo 36 krajc. Pisatelj.

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik v Ljubljani.*